

Vlamingen Vooruit

Nieuwsbrief voor de Sociaal-Flamingantische Trefdag 2008
Juli-augustus 2008 nummer 3

Op 13 september 2008 vindt in Gent de 5de Sociaal-Flamingantische Trefdag plaats. Met deze nieuwsbrief wil SFL zoveel mogelijk mensen warm maken voor die Trefdag. De komende maanden geven wij nog enkele nieuwsbrieven uit waarin u naast praktische informatie ook inhoudelijke teksten te lezen krijgt over het thema van de komende Trefdag, met name: 'Solidariteit'.

Voor vragen en meer informatie kunt u mailen naar info@landdag.org.

★ Programma van de Trefdag

5^e Sociaal-Flamingantische Trefdag

Soeverein Vlaanderen = Solidair Vlaanderen
Solidair Vlaanderen = Soeverein Vlaanderen

Zaterdag 13 september 2008

Dienstencentrum Gentbrugge, Braemkasteelstraat 35, 9050 Gent

Sprekers:

- Peter De Graeve (Hoofddocent wijsbegeerte, Gravensteengroep)
- Paul Ghijssels (Gewezen journalist, oud-ABOS-ambtenaar)
- Dirk De Haes (Oprichter SFL)
- Julien Borremans (Meervoud-medewerker, IJzerbedevaartcomité, publicist)
- Luc Van Doorslaer (Journalist-academicus)
- Joost Vandommele (René De Clercq-stichting, Priester Daensfonds)

Programma

Dagvoorzitter: Miel Dullaert

Deuren 10.30 - aanvang 11.00

Van 11.15 tot 12.40: theoretische, filosofische en politieke inleidingen tot het begrip solidariteit (De Haes, De Graeve)

Van 12.40 tot 14.00: middagpauze

Van 14.00 tot 17.00: solidariteit tussen de klassen van een samenleving (Borremans), solidariteit tussen volkeren (Ghijssels), solidariteit in historisch opzicht (Vandommele), conclusies (Van Doorslaer)

In het programma wordt de nodige discussieruimte voorzien

Practica

De 5de Sociaal-Flamingantische Trefdag vindt plaats in de polyvalente zaal van het Dienstencentrum Gentbrugge, Braemkasteelstraat 35, 9050 Gentbrugge (Gent).

Deelnemers betalen bij inschrijving 5 € (3 € voor werklozen en studenten). Wie 10 € betaalt, krijgt later het uitvoerige verslagboek toegestuurd. Steunend deelnamegeld vanaf 15 €.

's Middags broodjes verkrijgbaar (bestelling bij inschrijving aan balie).
Dranken aan zeer democratische prijzen.

Hoe te bereiken?

Het Dienstencentrum van Gentbrugge is vlot te bereiken, zowel met het openbaar vervoer als met de wagen. Aan de zaal is er voldoende (gratis) parkeergelegenheid. Ter plaatse zullen wegwijzers worden voorzien. Hier volgen enkele mogelijkheden.

Voor de wegbeschrijving zie <http://www.landdag.org/www2/agenda.html>

★ Over SFL en de Trefdag

Veel mensen bekijken de Vlaamse emancipatiestrijd vanuit een links perspectief. Door tal van factoren zijn zij politiek dakloos en is het pover gesteld met de initiatieven die het sociale en Vlaamse met elkaar verbinden. Om hieraan te verhelpen werd eind 2003 SFL opgericht. Vooreerst wil SFL mensen samenbrengen voor vorming en ontmoeting. Het organiseren van een jaarlijkse Trefdag (destijds Landdag genaamd) past in dit kader. Daarnaast organiseert SFL activiteiten in verschillende Vlaamse steden. SFL verleent steun aan verschillende sociaal-flamingantische initiatieven en voerde vorig jaar een succesvolle Brusselcampagne. Op de vorige Trefdag (Antwerpen, september 2007) waren er ruim honderd aanwezigen.

★ Waarom een Trefdag over 'Solidariteit'?

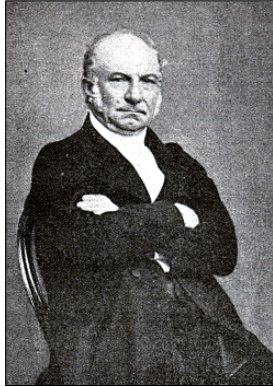
Het is adembenemend om te zien welke inspanningen de Belgischgezinde linkerkzijde (van voorzichtig progressief tot volbloed maoïstisch) levert om een eigen visie op het begrip 'solidariteit' te verkopen bij het grote publiek. De motor achter deze campagne was ongetwijfeld de petitie 'Red de solidariteit', maar er is meer dan dat. Talrijke initiatieven worden genomen om de intrinsieke rechtsheid, het gevaar en de verwerpelijkheid van elke vorm van Vlaamsgezindheid aan te tonen. Debatten, ludieke acties, shows, concerten, toneel- en filmvoorstellingen, het zijn maar enkele van de middelen om de mensen te bereiken. Vergeten we ook niet het werk in de media, waar dagelijks wordt uitgehaald naar het 'Vlaams-extremisme'. Vaak zit de boodschap in kleine dingen, zoals het tricolore bladlintje in de solidariteitsagenda van Oxfam Solidariteit, de vlijmscherpe aanval tegen de Gravensteengroep of de Prijs van de Democratie die op 21 juli werd uitgereikt aan de initiatiefnemers van ... 'Red de Solidariteit'.

Onopvallender is de positieve beeldvorming die de media creëren rond alles wat Belgisch is. En toch maakte zanger Arno zich in de 11 juli-editie van *Metro* boos op de pers. *"Ik heb maandag op het nieuws gezien hoe de jeugd nu stemt. Ik lag op mijn gat. Hoe rechtser en rechtser het wordt. En hoe komt dat? Door de pers, jullie werken daaraan mee. Ik word daar agressief van. [...] Als je Dedecker niet ziet op tv denkt iedereen dat hij ziek is. In een Camembert zit er meer revolutie dan in al die motherfuckers"*. Helemaal ongelijk heeft hij niet. Naast de overvloed aan sympathieke, eigentijdse en progressieve Belgicisten is er in de media ook wel plaats voor de arrogante, ouderwetse en/of rechtse flamingant. Waarom kreeg Bart De Wever zo'n forum in De Morgen?

Hoewel het klinkklare nonsens is dat meer Vlaanderen moet leiden tot minder solidariteit, is dit de boodschap die de Belgischgezinde linkerkzijde met veel kracht wil uitdragen.

Bij al die droevige onzin kunnen wij als linkse Vlaamsgezinden niet zwijgen. Op de Trefdag in Gent gaan we dieper in op het begrip 'solidariteit' en wordt er een onderbouwde kritiek gegeven op de Belgicistische opvatting over solidariteit.

★ Vlamingen Vooruit!

Lucien Jottrand

SFL hoort thuis in een traditie van mensen die zich hebben ingezet voor de emancipatie van het Vlaamse volk. Wie zich in de geschiedenis van die mensen verdiept, stelt vast hoe nauw de linkse en Vlaamse strijd met elkaar verbonden waren. Die verbondenheid brengt ons bij de vraag van enkele lezers naar de titel van dit blad.

Precies 150 jaar geleden (28 mei 1858) werd in Brussel de vereniging 'Vlamingen Vooruit!' opgericht. De leden waren vooral jonge progressieve liberalen, maar het bijzondere aan de organisatie was dat zij de Vlaamse en sociale strijd voorrang gaf op de toen hevige tegenstellingen tussen katholieken en liberalen. 'Vlamingen Vooruit!' speelde een belangrijke rol in de Vlaamse beweging door de stap te zetten van het 'taalflemingantisme' naar de politieke strijd. De vereniging heeft ook het socialisme in Vlaanderen voorbereid en telde onder meer Emiel Moyson en Cesar de Paepe als actieve leden. Vanop de achtergrond opereerde Lucien Jottrand, de Waal die al sinds 1830 streed voor zijn republikeinse,

democratische, Vlaamse en linkse idealen.

Het opzet om de levensbeschouwelijke tegenstellingen te overstijgen en te werken aan een linkse Vlaamsgezinde oppositie tegen de Belgische regering kende aanvankelijk een redelijk succes bij progressieve liberalen en katholieken. Maar de gevestigde orde rook gevaar en reageerde door de liberaal-katholieke tegenstellingen nog aan te scherpen. De doctrinaire liberaal en eerste minister Charles Rogier dreigde met de uitsluiting van jonge partijgenoten die actief waren in 'Vlamingen Vooruit!' en na enkele jaren van intensief engagement verdween de organisatie van het politieke toneel.

★ Verslagboek 2007

De verspreiding van het Verslagboek 2007 is rond. Wie een exemplaar bestelde maar nog niets ontving, doet er goed aan om een bericht te versturen naar onderstaand e-postadres.

Wie het Verslagboek 2007 niet bestelde en voornamelijk geïnteresseerd is, kan ons iets laten weten op het onderstaande adres. De kostprijs is 5 €, maar de voorraad is beperkt.

info@landdag.org

★ Tamtam

Voor grootse reclamecampagnes hebben wij geen budget. Daarom proberen wij met gerichte aankondigingen mensen warm te maken voor de Trefdag. Daarom vragen wij u om deze 'Vlamingen Vooruit' door te sturen naar mogelijke geïnteresseerden. U kunt ook adressen doorsturen naar: info@landdag.org.

In de aanloop naar de Trefdag proberen wij onze adressenlijst te actualiseren. Regelmatig komen berichten terug omdat het e-postadres niet meer werkt. Vergeet daarom niet om tijdig je nieuw adres door te geven. Het bespaart onze medewerkers heel wat tijd!

★ Prikkel

Op de webstek van 'Red de Solidariteit' valt de volgende uitspraak van schrijver Geert van Istendael te lezen: *"Het opgeven van de solidariteit vind ik zonder meer walgelijk en immoreel. Dat spreekt tegen mijn diepste instincten. In zaken als ziekteverzekering interesseert me niet de tegenstelling Vlaming-Waal, maar wel die tussen rijk en arm. Want ook in Vlaanderen zijn er langdurig zieken, werklozen, mindervaliden die niet aan de bak komen"*.

Is dan iedereen die voor een Vlaamse en Waalse staat pleit dan, "zonder meer walgelijk en immoreel"?

★ Belgicisme: solidariteit onder Vlamingen moet kapot

De laatste tijd is de voornaamste werkzaamheid van de Belgische bourgeoisie zonder twijfel het op touw zetten van belgicistische werkzaamheden in Vlaanderen. Er moet met alle geweld voorkomen worden dat onder 'oude' en 'nieuwe' Vlamingen het bewustzijn uitbreiding neemt van hun onderlinge overeenkomst en verbondenheid als potentiële burgers van een nog in te richten eigen staat. Alle manieren zijn goed om de staatkundige overtuiging ingang te doen vinden dat de rechten van de Vlamingen voldoende erkend kunnen worden in het federale België.

De beste manier is natuurlijk het geestelijk dienstwerk te laten doen door Vlamingen zelf. Op een bedekte, maar geniepige wijze - via de ouwe-gabbers-netwerken van het establishment - heeft de francofone burgerij grote segmenten van de Vlaamse culturele elites kunnen inhuren. Hun opdracht luidt: zorg dat de gewone werkende mensen zich overgeven aan illusies omtrent hun situatie, waardoor hun politieke beoordeling van die situatie niet overeenstemt met de werkelijkheid. De Vlaamse belgicisten zullen dus niet komen aandraven met één afgeronde, coherente argumentatie op een eenduidig forum, maar wel op alle niveaus tegelijk, met honderden, onderling tegenstrijdige opwerpingen, gaande van de platste emotionaliteiten tot de grootste rationale's uit de liberale politologie.

Zo is het Vlaamse volk vandaag aanbeland in een toestand van grote twijfel omtrent de eigen identiteit en de historische rol die het speelt. Het belgicisme is er immers op gericht de solidariteit onder de Vlamingen, hun mate van integratie tot een groep, terug te schroeven. Dit versterkt nog het kapitalistisch, mondialistische proces van vernietiging van maatschappelijke verbondenheid, ten gunste van de cultus van de individuele prestatie en de competitie. Het komt immers uit dezelfde bron. De bourgeois-democratie is er een van eenzaamheid, stress en onmaatschappelijk geweld.

Wanneer nu bepaalde Vlamingen, zoals dat ook gebeurt onder andere volkeren, in functie van hernieuwde collectieve zekerheid en veiligheid, op zoek gaan naar de banden waardoor wij als volk samen horen, doen ze dat helaas weer op een elders uitgetekende manier. De globalisering dwingt de samenlevingen meer en meer op elkaar te gelijken, zodat die soms reageren door meer van elkaar te willen verschillen. Maar hoe meer verschillend ze willen zijn, hoe gelijkender ze worden. Want er bestaat een reeks Westerse standaardmanieren om uniciteit en verschil uit te drukken, die - nou ja - universeel aanvaard zijn en waardoor je volkeren gemakkelijk kunt vergelijken. Maar in dat proces om zichzelf vergelijkbaar te maken, verliest een volk de echte trekken die het op de eerste plaats als volk onderscheiden maakten. Vervolgens wordt zoals overal de oppervlakkige folklore er weer bij getrokken: de kleding, de keuken, de volksmuziek. Of ook het type van arbeidsethos, publieke cultuur en goed bestuur, geheel volgens de normen van het mondiaal patronaat. De grammatica waaruit geput wordt om verschillen uit te drukken is zo goed als 'globaal' gestandaardiseerd.

Zo blijven goedmenende Vlaamsgezinden rondjes draaien binnen een paradigma dat het hunne niet is, waardoor ze geen fundamentele oplossingen voor de Vlaamse problemen kunnen vatten en waardoor ze tegelijk gemakkelijke schietschijven zijn voor de belgicisten.

Als een volk wil vinden en verwoorden wie men eigenlijk is (en dus wat de problemen zijn en waar de oplossingen liggen), doet het dat best niet op de manier van degene die dat volk niet echt genegen zijn. We moeten dus leren onszelf vrij te denken, vrij onszelf te denken. Dan pas kan het respect afdwingen als we zeggen: onze dag zal komen.

Theo Van Heijst

★ Red de solidariteit echt

Solidariteit is historisch gezien het seculiere antwoord op de christelijke naastenliefde.

Vanuit het ethisch principe "dat ieder van ons moet bijdragen naar zijn of haar vermogen en moet ontvangen naar zijn of haar behoefte" was er in feite niets mis met die religieus geïnspireerde caritas: kinderen, zieken, zwakkere ouderen en werklozen hebben inderdaad "recht" op onze hulp, ook zonder tegenprestatie. Alleen is het gevaar groot en erg reëel dat dit nobele principe in een ondemocratische maatschappij - zoals de slavernij ten tijde van de evangelies, het feodalisme en het absolutisme daarna - misbruikt wordt om elke rechtmatige eis van de burgers te ontzenuwen en op die manier de status quo te handhaven: "houd gij ze dom, wij houden ze arm, maar samen zorgen we ervoor dat ze niet te veel klagen of, godbetert, in opstand komen".

Zonder die nog altijd nodige liefdadigheid te willen afschaffen zorgt de solidariteit voor een heel andere benadering van dezelfde problemen: het gaat hier niet langer om de verhouding tussen de grootmoedige heren en het dankbare volk, maar om een maatschappijvisie die de klassen- en standenverschillen wil opheffen. Want solidariteit veronderstelt gelijkwaardigheid,

wederzijdsheid en vrijwilligheid en is uiteindelijk gericht op een maatschappij "waarin de zo volledig mogelijke ontplooiing van eenieder de voorwaarde is voor de ontplooiing van het geheel", zoals Marx en Engels het verwoordden in het "Kommunistisch Manifest". Echte solidariteit is dus wezenlijk revolutionair:

1. Alle mensen zijn ofwel gelijkwaardig of moeten de kans krijgen als gelijkwaardige medemensen behandeld te worden. Gelijkwaardigheid is niet hetzelfde als gelijkheid, want die zou op termijn de reëel bestaande en bevrijdende diversiteit bedreigen en ten slotte opheffen, zoals het de laatste twee eeuwen al zo vaak onterecht in naam van de Verlichting of andere ideologieën gebeurd is. Die gelijkwaardigheid veronderstelt onderhandelingen en respect voor de andere. Ze kan dus nooit vanuit de macht opgedrongen worden.
2. Solidariteit berust altijd op wederzijdsheid, wat iets anders is dan een zakelijke transactie. De ene partner kan bijvoorbeeld voor economische, technische of financiële steun zorgen, denk aan de ontwikkelingshulp, maar dat betekent hoegenaamd niet dat de andere partner niets te bieden heeft. Zijn bijdrage kan bijvoorbeeld cultureel of ethisch zijn, op voorwaarde dat het belang van deze immateriële inbreng ook voluit erkend wordt. Zo kan de agressieve vooruitgangs- en veroveringscultuur van het (materieel) rijke Westen ontzettend veel leren van alle niet-westerse beschavingen: waar zouden we staan zonder de bijdrage van de Arabisch-islamitische cultuur en van de Aziatische wijsheidsleer in het verleden en, vandaag, van de grootmoedige Ubuntu- filosofie van zwart Afrika?
3. Omdat solidariteit niet van bovenaf kan gedecreteerd worden moet ze altijd vrijwillig zijn, want alleen vrije en zelfstandige mensen kunnen beslissen, hun leven daardoor in de richting van een universeel humanisme te veranderen en te verbeteren. Deze vrijwilligheid en wederzijdsheid berust op een zo groot mogelijke mate van transparantie, dat wil zeggen democratische openheid.

Wanneer we het dus in de Vlaamse, Belgische, Europese en mondiale context over solidariteit hebben, bedoelen we niet minder dan de erkenning en toepassingen van bovenstaande eigenschappen. De Vlaamse beweging streefde vanaf het begin naar een gelijkberechtiging van de Vlamingen op cultureel, sociaal en politiek gebied en dus op het bewaren en bevorderen van de diversiteit. Deze democratische eisen zullen echter nooit bereikt worden, indien we deze legitieme strijd voor gelijkwaardigheid niet tot alle andere mensen uitbreiden. Indien een autonoom

Vlaanderen zich van de rest van de wereld zou afsluiten, zouden we in eigen ogen en in die van de wereld onze geloofwaardigheid verliezen.

Anders gezegd: meer Vlaanderen moet ook meer solidariteit brengen. Dit is geen kwestie van goede wil of diplomatie, maar een overlevingsstrategie.

Ludo Abicht

★ Solidariteit vanuit een sociaal-flamingantisch perspectief

Wanneer we echt steven naar een Vlaamse Republiek, is onze eerste solidariteit, de solidariteit binnen de eigen Vlaamse bevolking. Dit wil zeggen dat we het neoliberale systeem grondig moeten veranderen. Solidariteit betekent in dat kader niet meer dulden dat er armoede is binnen de Vlaamse Republiek. Vooreerst vergt dit een rechtvaardig belastingssysteem waarbij de inwoners inzake personenbelastingen in verhouding volgens hun inkomen belast worden. Vervolgens moeten de pensioenen aangepakt worden, en ook de medische kosten. Leefbare vervangingsinkomens zijn ook een belangrijk aspect van de sociale rechtvaardigheid. Onderwijs en welzijnzorg moeten ook algemeen toegankelijk zijn. De reële armoedebestrijding moet een bestendige zorg zijn.

Binnen het Belgisch Staatsverband staat de sociale zekerheid als een goed instrument voor de solidariteit. Bij het meer zelfstandig worden van de Vlaamse en respectievelijk de Waalse Gemeenschap moet er zorg besteed worden aan de solidariteit van de sociale zekerheid. In het kader van de responsabilisering kunnen op termijn de transfers door onderling overleg geleidelijk afgebouwd worden. De Vlaamse gemeenschap kan het zich niet permitteren dat de oude buurgemeenschap arm blijft.

Het Brusselse Gewest blijft een zorgprobleem voor beide gemeenschappen. Vlaanderen zal ofwel Brussel moeten integreren binnen de eigen staat met toegevingen voor de francofone gemeenschap aldaar ofwel andere solidaire maatregelen moeten nemen t.a.v. de Brusselse bevolking (Vlamingen, franstaligen en vreemdelingen). Men kan ook de waarde van Brussel voor de Vlaamse Staat niet onderschatten.

Het spreekt voor zich dat de Vlaamse Republiek moet blijven solidair zijn ten aanzien van de arme bevolkingen op de wereld. Op dit ogenblik is dat reeds een optie. Maar in het kader van de strijd tegen de neoliberale globalisering wordt dit ook nog belangrijker. Rijkere bevolkingen moeten meer inspanningen leveren ten aanzien van de arme landen om een meer rechtvaardige wereld te bereiken.

De klimaatproblemen zullen van Vlaanderen ook blijvende inspanningen vereisen. Daartoe is vooreerst een ernstige politiek nodig om naar duurzame energiebevoorrading te groeien, zowel wat elektriciteit betreft als wat de energiebesparingen betreft. Isolatie en het installeren van energiebesparende machines zijn hierbij belangrijk. Wij denken ook aan een ernstig beleid ten aanzien van wagens met hoog verbruik en hoge CO2-uitstoot. Dit is ook een intergeneratie-solidariteit.

Solidariteit is een visie voor de praktijk. Met hoge theorieën en dergelijke komt men niet ver, het gaat over de praktijk van solidariteit.

Stefaan Lievens

WWW.LANDDAG.ORG

[SFL: p.a. Leuvensebaan 109, 3220 Holsbeek] [POSTREK: 000-3253185-96] [IBAN: BE65 0003 2531 8596 - BIC: BPOTBEB1]